

Arrest

nr. 113 377 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2013 met referentnummer 30808.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 9 juli 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op 7 november 2012 onontvankelijk. Deze beslissing, die op 23 april 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.07.2010 werd ingediend en op 07.05.2012 en op 14.02.2013 werd geactualiseerd door :

[...]

volgens pp: nationaliteit: Pakistan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene in maart 2006 als niet-begeleide minderjarige naar België zou zijn gekomen en hij sindsdien onafgebroken hier zou verblijven; hij lokaal verankerd zou zijn in België; betrokkene sociale banden zou hebben opgebouwd en een ruime vriendenkring zou hebben uitgebouwd; hij Nederlands zou spreken en hij de nodige opleidingen zou hebben gevolgd en hij als niet-begeleide minderjarige een opleiding OKAN te Gent zou hebben gevolgd aan het VISO tijdens het schooljaar 2005-2006 en het schooljaar 2006-2007 en hij ter staving rapporten van deze schooljaren voorlegt; hij een opleiding bij Syntra Vlaanderen zou volgen, namelijk een opleiding tot spekslager en hij werkzaam zou zijn bij Aula BVBA te Gent in het kader van een leerovereenkomst en hij een overeenkomst met Job & Co te Gent zou hebben afgesloten in het kader van een arbeidsmarktgerichte opleiding (knelpuntberoep) dd. 07.08.2007 en betrokkene ter staving contractwijzigingen Aula BVBA, een mail Job&Co dd. 04.07.2007, een inschrijvingsbewijs VDAB dd. 22.06.2007, een attest en brief Syntra Vlaanderen in verband met start opleiding leerovereenkomst dd. 16.08.2007, een kopie overeenkomst voor arbeidsmarktgerichte opleiding Job&Co dd. 07.08.2007, een aanvraag start- en stagebonus RVA dd. 22.08.2007, een individuele overeenkomst maaltijdcheque Aula BVBA dd. 08.08.2007, een formulier voor de gezondheidsbeoordeling dd. 06.09.2007, een attest FOD Sociale Zekerheid (kinderbijslag) dd. 23.03.2007, een uitnodiging preventieve gezondheidsbeoordeling dd. 05.09.2007, een kopie arbeidsreglement, een weigering arbeidskaart C dd. 09.12.2011, loonbrieven en loonfiches en individuele rekeningen voorlegt en hij een attest betreffende de aanvraag tot inschrijving op de kiezerslijst voor de gemeenteraadsverkiezingen dd. 18.04.2012 voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 20.03.2006, werd afgesloten op 15.06.2007 met de beslissing ‘Procedure gesloten’.

De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en drie maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat verzoeker in het bezit was van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkene afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Deze aanvraag artikel 9ter dd. 17.03.2009 werd bovendien op 13.07.2012 ongegrond gezet, waardoor het Ai van betrokkene werd ingetrokken. Aangezien de medische redenen niet behandeld

worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat hij een A.I. heeft gehad, geen reden om betrokkene een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde zou zijn en hij nog nooit in België veroordeeld zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. ”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De kern van de motivering van de bestreden beslissing stelt: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De motivering komt hierop naar dat de dienst vreemdelingenzaken de buitengewone omstandigheden zoals aangehaald in zijn verzoek tot machtiging tot verblijf dd. 9 juli 2010 niet weerhouden worden.

Verzoeker wil voor zijn beroep echter verwijzen naar instructie van 19 juli 2009. Verzoeker is op de hoogte dat dit geen wettelijke tekst is. Niettemin is verzoeker ervan overtuigd dat deze instructie niet zomaar door de dienst vreemdelingenzaken naast zich neer gelegd kan worden.

Verzoeker legt het beleid van de dienst vreemdelingenzaken uit:

Sinds 19/7/2009 geldt een nieuwe instructie aan DVZ over het regularisatiebeleid. Er zijn ook wijzigingen aan de criteria in geval van langdurige asielprocedure.

Dit beleid heeft een voorgeschiedenis:

- In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Het beleid werd in eerste instantie niet openbaar gemaakt via omzendbrief of reglementerende tekst; de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken gaven alleen mondelinge informatie.*
- Op 7 december 2006 gaf DVZ een beknopte schriftelijke toelichting bij haar praktijk, die werd gepubliceerd in parlementaire documenten en op de website van DVZ.*
- Op 26 maart 2009 gaf Minister Turtelboom een instructie aan DVZ die de bestaande criteria grotendeels handhaafde.*
- Op 19 juli 2009 gaf de regering een nieuwe instructie aan DVZ. Deze nieuwe en ruimere criteria voor regularisatie gelden nu nog. Ook voor lange procedures komt nu een ruimere doelgroep in aanmerking. De laatste wijzigingen worden verder in de tekst vermeld.*

Sinds december 2004 krijgt het Vlaams Minderhedencentrum en het Forum Asiel en Migraties systematisch uitleg bij de juiste inhoud en draagwijdte van dit beleid vanwege het bevoegde kabinet en vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Deze informatie is gedetailleerder dan de officiële toelichting. Ze is echter bevestigd door de verantwoordelijken van de DVZ en is dus betrouwbaar.

Ondanks het gebrek aan wettelijke basis kan de DVZ de richtlijnen van de minister niet zomaar naast zich neerleggen. De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006, een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Verzoeker komt echter in aanmerking om gekwalificeerd te worden in de categorie van prangende humanitaire situatie volgens deze instructie.

De instructie van 19 juli 2009 somt zes categorieën vreemdelingen op die geregulariseerd kunnen worden omdat de gewone verblijfswet het niet voorziet en omdat hun verblijf in België humanitair verantwoord is. Buiten de opgesomde situaties geldt een algemeen principe dat "wie niet verwijderd kan worden zonder mensenrechten te schenden, kan geregulariseerd worden wegens de prangende humanitaire situatie".

Voor tien specifieke situaties sprak de regering af dat ze een regularisatie rechtvaardigen. Dat staat in een instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker heeft echter weet dat In december 2009 de Raad van State de instructie heeft vernietigd.

Maar zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria voor de instructie ten gronde blijven gelden en toegepast zullen worden. Dit principe wordt echter publiekelijk bekend gemaakt op de website: www.kruispuntmi.be Derhalve kan verzoeker zich op deze publicatie beroepen.

Verzoeker valt in de categorie van lange opeenvolgende procedures: Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet

Zoals in punt 1 aangegeven is verzoeker aangekomen in België in maart 2006 en heeft eveneens in maart 2006 een asielprocedure ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De asielprocedure werd afgesloten op 15 juni 2007. Doch echter nog tot 13 juli 2012 was verzoeker in bezit van een attest van immatriculatie. Derhalve heeft verzoeker een procedure met wettig en legaal verblijf doorlopen van maar liefst meer dan 6 jaar! !

Verzoeker verwijst naar het beleid dat stelt: Vanaf 19/7/2009 wordt het bestaande criterium van regularisatie wegens langdurige asielprocedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procedures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen):

Verzoeker heeft gezien zijn jeudige leeftijd nog geen kinderen doch hij kan opeenvolgende procedures aantonen van 5 jaar. Zoals hierboven werd gesteld heeft hij een procedure van legaal verblijf achter de rug van 6 jaar.

Derhalve verzoeker heeft opeenvolgende procedures (zonder ooit in onwettig verblijf te hebben verbleven) van meer dan 5 jaar.

Verzoeker stelt aldus dat hij in de categorie valt die het beleid beschouwd als prangende humanitaire situatie. Het verblijf van is aldus humanitair verantwoord.

Gedurende meer dan 6 jaar heeft verzoeker nooit een uitvoerbare beslissing betekend gekregen om het grondgebied te verlaten.

Niettemin weerhoud de dienst vreemdelingenzaken in haai' volledige motivering op geen enkele wijze dat verzoeker gezien kan worden als een prangende humanitaire situatie zoals ze zelf voorhouden in hun beleid. Verzoekers stelt aldus vast dat het rechtzekerheids- en het vertrouwenbeginsel zijn geschonden.

In de rechtsleer en rechtspraak wordt aan het rechtzekerheids- en vertrouwenbeginsel een belangrijke positie toebedeeld. Ze worden daarbij getypeerd als een noodzakelijk geachte risicobeperkende eigenschap van het recht in een democratische rechtsstaat. Deze beginselen belichamen met name een specifiek verwachtingspatroon van verzoeker tegen het recht in het algemeen en de wetgeving in het bijzonder. Meer concreet behelst het rechtzekerheids- en vertrouwenbeginsel dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat verzoeker in staat is de rechtsgevolgen van zijn handeling op voorhand in te schatten. Alle rechtssubjecten, en dus verzoeker, moeten immers kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van overheidswege. Aldus dient te worden aangemerkt dat zowel het rechtzekerheids- als vertrouwenbeginsel een duidelijke waarborgfunctie omvatten naar de rechtsonderhorigen toe. Dit werd bevestigd in het arrest van de Raad van State van 10 april 2006 (arrest nr. 157.452).

Zoals hierboven gesteld deelt verwerende partij haar beleid mee aan het Forum voor migratie en asiel en verscheidend hun beleid op de websites van www.vreemdelingenrecht.be en www.kruispuntmi.be. Derhalve mag verzoeker dan ook verwachten dat hij op de inlichtingen die de dienst vreemdelingenzaken kenbaar maakt aan deze twee organisaties zich eveneens veruitwendigen in hun beslissingen.

Op datum van de bestreden beslissing dd 7 november 2012 was verzoeker net 6 jaar en 6 maanden in procedure. De dienst vreemdelingenzaken weet aldus dat dit meer was dan 5 jaar.

Verzoeker kon aldus vanaf maart 2011 een positieve beslissing vernachten aangaande zijn machtiging tot verblijf conform artikel 9 bis gezien hij duidelijk in de categorie zoals hierboven vermeld bevond.

Dat deze instructie nietigverklaard werden speelt echter geen enkele rol. De minister heeft tevens aan de bovenstaande instellingen verklaard dat hij de instructies verder zal blijven toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid die hij heeft in het kader van artikel 9 bis Vw.

Doordat de dienst vreemdelingenzaken hun beleid kenbaar maakt schept zij rechtmatige verwachtingen in hoofde van de rechtzoekende in casu verzoeker. Zoals hierboven gezegd kon verzoek vertrouwen dat de minister haar beleid zoals deze uit de doeken wordt gedaan aan tal van organisaties zal volgen en dit ten einde arbitraire beslissingen tegen te gaan.

Derhalve stelt het beleid dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd kan worden zonder dat de verblijfs-wet dit uitdrukkelijk voorziet doch omdat het door de dienst vreemdelingenzaken zelf wordt aanvaard dat een wettelijk en legaal verblijf van meer dan 5 jaar zonder uitvoerbare beslissing een humanitaire situatie is die een regularisatie verantwoord.

Over het langdurige wettelijk en legaal verblijf zonder uitvoerbare beslissing om het grondgebied te verlaten wordt echter met geen woord gerept in de bestreden beslissing. Indien de dienst vreemdelingenzaken echter haar beleid zou hebben gewijzigd dient zij dit te motiveren in de bestreden beslissing waarom zij echter huidige situatie niet meer beschouwd als een humanitaire situatie. Verzoeker leest in de motivatie van de bestreden beslissing daar niks over. Derhalve is artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden wegens gebrek der motivatie. [...]"

2.1.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de motivering van deze beslissing, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Verzoeker verwijst naar zijn "langdurige wettelijk en legaal verblijf" en geeft aan dat niet wordt gemotiveerd waarom dit geen humanitaire omstandigheid zoals bedoeld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 uitmaakt die kan leiden tot een machtiging tot verblijf. Wat dit betreft, merkt de Raad allereerst op dat in de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd betreffende de duur van de asielprocedure evenals de duur dat verzoeker in het bezit was van een attest van immatriculatie op grond van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelde evenwel dat de duur van de asielprocedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat het feit dat verzoeker beschikte over een attest van immatriculatie gedurende de behandeling van zijn medische aanvraag evenmin als buitengewone omstandigheid kan

worden beschouwd. Verzoeker gaat niet verder in op deze motivering. Er blijkt verder niet dat in het kader van de ontvankelijkheidsfase – waarbij de vraag centraal staat of er sprake is van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend – dient te worden gemotiveerd over de vraag of een bepaald element kan worden beschouwd als een humanitaire situatie op grond waarvan een machtiging tot verblijf in het Rijk kan worden toegestaan. Dit betreft immers de vraag naar de gegrondheid van de aanvraag, die in casu niet aan de orde is. In zoverre verzoeker omtrent zijn ingeroepen langdurig en wettig verblijf verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt dat verweerder, indien hij zijn beleid dienaangaande heeft gewijzigd, bijkomstig diende te motiveren waarom deze situatie niet langer als een humanitaire situatie wordt beschouwd, gaat hij er opnieuw aan voorbij dat de thans bestreden beslissing betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag en op de vraag naar het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. De Raad stelt ook vast dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat voormelde instructie door de Raad van State werd vernietigd waardoor de hierin vervatte criteria niet langer van toepassing zijn. Aldus werd wel degelijk een motivering voorzien op dit punt. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat een verdere motivering zich opdrong in het licht van de vernietigde instructie. De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dienen te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wel wordt de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoeker het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk heeft gemaakt.

Na een uiteenzetting omtrent (de voorgeschiedenis van) het beleid van de gemachtigde van de staatssecretaris inzake aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat hij zich niet meer kan beroepen op de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 en die hierop neerkomt dat de instructie nietig werd verklaard door de Raad van State en de hierin vervatte criteria bijgevolg niet meer van toepassing zijn. Verzoeker betoogt dat zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de hierin opgenomen criteria ook na de vernietiging van de instructie nog zouden worden toegepast en verwijst naar het gegeven dat deze verklaringen publiekelijk bekend werden gemaakt via de website van het Kruispunt Migratie-Integratie.

De instructie waarop verzoeker doelt, werd – hetgeen verzoeker ook erkent – vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoeker om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekers kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire”* situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom hij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. Verzoeker toont door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van de gemachtigde van de staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast, niet aan dat de in casu bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, in casu

de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

Verzoeker beperkt er zich in zijn verzoekschrift toe te betogen dat zijn langdurig verblijf ten gevolge van opeenvolgende procedures wel degelijk een humanitaire situatie zoals voorzien in de instructie uitmaakt, doch blijft hierbij verder geheel in gebreke de concrete motieven van de bestreden beslissing aan te vechten. Hij toont op geen enkele wijze aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld, of in strijd met de stukken van het dossier, dat de door hem aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Er kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen aangevoerd ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van de aanvraag of zijn beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.1.2.3. Zoals hierboven reeds aangehaald, houdt de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State in dat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en geacht wordt nooit te hebben bestaan. Verzoeker kan er zich dan ook niet meer dienstig op beroepen om tot de schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel te besluiten. Waar verzoeker betoogt dat de vernietigde instructie en de daaropvolgende verklaringen van verweerder dat deze instructie nog steeds zou worden toegepast voor zij die eraan voldoen verwachtingen creëerde bij hem, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een vaste gedragslijn bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn. Het gegeven dat verweerder over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om de als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen al dan niet te aanvaarden, ontslaat hem niet van de wettelijke verplichting opgelegd door de wetgever in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden na te gaan. Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel brengen niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Waar verzoeker nog verwijst naar een schorsingsarrest van de Raad van State van 10 april 2006, merkt de Raad op dat het niet aan de Raad toekomt om alle arresten van de Raad van State van deze datum na te gaan om te kunnen vaststellen naar welk concreet arrest verzoeker wenst te verwijzen. De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.1.2.4. Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.1.2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij betoogt tevens dat geen toetsing werd doorgevoerd aan het 'probabiliteitsbeginsel' en dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Hij licht het middel als volgt toe:

“De dienst vreemdelingenzaken is gebonden door internationale verdragen die de Belgische staat heeft geratificeerd. Verzoekers verwijzen in casu naar artikel 8 EVRM die directe en bindende werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Verzoeker stelt vast dat zijn verwijdering een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Verzoeker legt uit:

[...]

Verzoeker weet en beseft dat the convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in Belgium. België has the power to expel verzoeker. However, de decesion in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need an in particular proportionate to the legitimate aim pursued.

Het begrip 'private life' is een brede term volgens het Hof te Strasbourg. Het Hof geeft echter geen definitie van wat 'private life' juist inhoud. Doch het is een samenhang van allerlei feitelijkheden. Het Hof stelt dan ook "However, it would be too restrictive to limit the notion to an inner circle ' in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude therefrom entirely the outside world not encompassed within that cicle. Respect for private life must als comprise te a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings. '

Verzoeker kan aantonen dat hij inderdaad relationships heeft aangeknoopt met andere personen. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar de stukken in bijlage bij de aanvraag van 9 juli 2010 (deze stukken bevinden zich in het administratief dossier).

Al deze stukken tonen de 'relationships' aan. Hij heeft studie gevolgd en heeft gewerkt. Dat verzoeker wil werken is geen blote bewering toch wel degelijk een werkelijkheid.

Verzoeker heeft een toekomst opgebouwd in de Belgische samenleving. Van GENT heeft hij zijn thuis gemaakt. Verzoeker had een doel voor ogen dat heeft hij nu bereikt: 'zich in de samenleving integreren'. Inderdaad verzoeker heeft sedert begin 2006 tot op heden niet stil gezeten. De stukken die werden gestopt bij de aanvraag dd 9 juli 2010 zijn veelzeggend.

Derhalve kan verzoeker op een voldoende wijze zijn binding met België bewijzen. Hij heeftn alhier hechte vriendschappen, kan onmiddellijk aan de slag, heeft opleidingen gevolgd , wil en kan werken, beheerst de taal....

Derhalve is er terecht sprake dat verzoeker alhier een privé-leven heeft.

Nu duidelijk is vastgesteld dat verzoeker een privé-leven heeft, dient er een afweging gemaakt worden tussen de belangen van de Belgische maatschappij en het respect van het privé-leven van verzoeker.

Het is de dienst vreemdelingenzaken die in casu beslist over het feit om aan verzoeker een machtiging tot verblijf te verlenen van meer dan drie maanden. Derhalve is het de dienst vreemdelingenzaken die de belangen van de Belgische maatschappij dient af te wegen tegen het belang van verzoeker zodat hij in België kan verblijven voor langer dan drie maanden.

Vooraf het feit dat verzoeker kans heeft op werk, is in het belang van de Belgische maatschappij en het feit dat verzoeker al gewerkt heeft blijkt dat het geen blote bewering is. Het zal de dienst vreemdelingenzaken niet ontgaan dat er een groot tekort is op de arbeidsmarkt. Het gebrek aan geschoolde arbeiders is een constante geworden, en het is zelf een trend die de komende jaren nog zou kunnen aansterken. Het is echter in het belang van 4s land dat het land over voldoende gekwalificeerde personen beschikt. Verzoeker kan in dit verband verwijzen naar de Lisbon European Council in maart 2010 waar het volgende werd beslist: The Lisbon European Council in March 2000 set the Community the objective of becoming the most competitive and dynamic knowlegd-based economy in the world, capable of sustainalbe economic growth with more and better jobs and greater social cohesion by 2010. Measure to attract and retain highly qualified third-country workers as part of an approach based on the needs of Member States should be seen in the broader context established by the Lisbon Strategy and by the Commission Communication of 11 December 2007 on the integrated guidelines for growth and jobs. Het Den Haag programma dat aangenomen door de Europese Raad op 4 en 5 november stelt: recognised that legal migration will play an important rol in enhancing the knowlegd-based economy in Europe, advancing economic development, and thus contributing to teh

implementation of the Lisbon Strategy. The European Council invited the Commission to present a policy plan on legal migration, including admission procedures capable of responding promptly to fluctuating demands for migrant labour in the labour market. Ook de Europese Raad van 14 en 15 december 2006 agreed on a series of steps for 2006, among which to develop well-managed legal migration policies, fully respecting national competences, to assist member states in meeting existing and future labour needs.

Dus door verzoeker toe te laten tot machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden zal hij onmiddellijk tewerk gesteld kunnen worden in de sectoren waar er een groot tekort aan is op de arbeidsmarkt. Op deze wijze helpt de Dienst Vreemdelingenzaken mee aan de objectieven zoals deze worden uitgedragen door de Europese Raad te bewerkstelligen.

Er is derhalve een nood aan jonge werkkrachten zeker in knelpunt beroepen. Ook in België is (zie aanvraag 14 december 2011) l'implosion démographique est un fait incontestable. Le nombre de personnes quittant le marché de l'emploi est supérieur à celui de ceux qui viennent s'y ajouter. Nonobstant la crise, il existe encore toujours un manque de personnel.

België heeft echter heel veel geïnvesteerd in verzoeker en vooral de jonge kinderen. Hij heeft de kans gehad om Nederlands te leren, studies te volgen,... Het heeft geen enkele zin om deze investering volledig teniet te doen omdat verzoeker niet langer op het grondgebied meer mag verblijven. De investering die gedaan zijn met gemeenschappelijke middelen worden op deze wijze volledig met het badwater weggegooid. Een verspilling van schaarse openbare middelen. Verzoeker zal werken, als hij hiervoor toelating zou krijgen, ... Door de vergrijzing van de Belgische bevolking kan verzoeker meehelpen om vacatures te dichten zodat de welvaart in België niet in gevaar komt en kan nog meer dan 40 jaar meerwaarde en welvaart produceren.

Door verzoeker een machtiging tot verblijf te geven voor meer dan drie maanden wordt een schending van artikel 8 EVRM uitgesloten. Door deze machtiging kan verzoekers verder zijn privé-leven beleven en kan hij nog 40 jaar positief bijdragen aan de groei van de Belgische samenleving.

De toets bij artikel 8 bestaat erin dat zowel de belangen van de Staat als deze van het individu tegen elkaar afgewogen dienen te worden. Zoals blijkt uit het bovenstaande wordt bij een positieve verplichting die artikel 8 inhoudt (zijnde de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden) de belangen van België bevordert. Verzoeker kan tewerkgesteld worden en kan nog 40 jaar heel veel bijdragen aan de Belgische economie. Ook de belangen van verzoeker worden gevrijwaard doordat hij verder zijn privé-leven kan beleven.

Verzoeker wordt met zijn zienswijze bijgestaan door het Hof in Strasbourg dat in zijn arrest 23218/94 dd 19 februari 1996 (Gül vs Switserland). Aldaar stelt het Hof: The present case concerns not only family life (lees private life) but also immigration, and the extent of a state's obligation to admit to its territory will vary according to particular circumstances of the persons involved and to general interest.

Derhalve is de bestreden beslissing een beslissing waarbij de dienst vreemdelingenzaken zich helemaal niet bekommert om artikel 8 EVRM. Uit het bovenstaande is duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken helemaal geen belangenafweging heeft gedaan. De dienst vreemdelingenzaken heeft zich helemaal niet bekommert op het proportionaliteitsbeginsel die steeds in het achterhoofd dient te worden genomen bij het nemen van beslissingen.

Verzoeker heeft hierboven duidelijk aangetoond dat een verwijdering van verzoeker een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Het privé-leven van verzoeker wordt geschonden bij een verwijdering en bij een niet verwijdering worden de belangen van 's lands gewaarborgd. Verzoeker is jong en fit en kan veel bijdragen aan de maatschappij. Dit is geen blote bewering doch blijkt uit de stukken bij de aanvraag.

Verzoeker vindt echter nergens in de beslissing ook maar 1 motivering terug die erop wijst dat verwerende partij een proportionaliteitstest heeft gedaan. [...]"

2.2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, wordt allereerst verwezen naar de bespreking hieromtrent in het eerste middel. Specifiek waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering is terug te vinden betreffende de proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM, gaat verzoeker er verder aan voorbij dat op geen enkele wijze blijkt dat hij zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zelf heeft beroepen op artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid, zodat niet kan worden aangenomen dat in de

bestreden beslissing – die enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf betreft – enige uitdrukkelijke motivering op dit punt zich opdrong. De bestreden beslissing houdt ook geen verwijderingsmaatregel in. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om de aanvraag in de dienen vanuit zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan opnieuw niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daargelaten de vraag of verzoeker op afdoende wijze het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoont, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing bevat en dat het betoog van verzoeker dat *“zijn verwijdering een schending inhoudt van artikel 8 EVRM”* dan ook niet dienstig is wat de bestreden beslissing betreft.

De Raad herhaalt verder dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die hem verhinderen om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker zich bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid. Verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte geen belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het door hem aangevoerde privéleven in België zoals dit blijkt uit zijn aanvraag en de hierbij gevoegde stukken en de belangen van de Belgische maatschappij. De Raad wijst er evenwel opnieuw op dat deze belangenafweging waarop verzoeker doelt de gegrondheid van de aanvraag betreft, die niet aan de orde is zolang verzoeker geen buitengewone omstandigheden aantoont. Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, is geenszins strijdig met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Indien verzoeker de reguliere procedure volgt en alsnog een machtiging in het Rijk wordt geweigerd, kan hij zich alsnog beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel. Op grond van de uiteenzetting van verzoeker kan geen positieve verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM worden weerhouden voor de Belgische Staat om verzoeker toe te laten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen. Het feit dat verzoeker in België studies heeft gevolgd en thans door middel van een tewerkstelling een bijdrage wenst te leveren aan de Belgische maatschappij, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Zoals reeds gezegd, verhindert de bestreden beslissing verzoeker niet het Belgisch grondgebied terug binnen te komen nadat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend via de geëigende weg in zijn herkomstland. Verzoekers verwijzing naar de doelstellingen van het Haags Programma van de Europese Raad is ten slotte niet dienstig daar dit kadert in het bevorderen van legale migratie met het oog op tewerkstelling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. Het *‘probabiliteitsbeginsel’* is de Raad verder onbekend en verzoeker verschaft ter zake ook geen nadere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.2.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS